Morţi şi vii

Ştefan Caraman

Editura LiterNet, 2002

Redactor: Răzvan Penescu rpenescu@liternet.ro
Editor format .**lit** MS Reader: Gusztav Demeter gdemeter@liternet.ro
Ilustraţii © Cosmin Ardeleanu (schite de scenografie)
Coperta: Iulia Cojocariu
Text © 2002 Ştefan Caraman
Toate drepturile rezervate autorului.
© 2002 Editura LiterNet pentru versiunea .**lit** MS Reader
Este permisă difuzarea liberă a acestei cărţi în acest format, în condiţiile în care nu se face nicio modificare acesteia, şi nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.
ISBN 973-85739-3-9
Editura LiterNet http://www.LiterNet.ro

Jurnalul unei piese de Ştefan Caraman

22 februarie 2002 primesc invitaţia de a participa la prima întâlnire a fundaţiei "Dramacum" din Bucureşti, o fundaţie a tinerilor creatori de teatru condusă de studenţi ai A.T.C. (Radu Apostol, Alex Berceanu şi Andreea Văleanu); acolo o cunosc pe Ana Mărgineanu, care îmi spune ca i-a plăcut "Ultimul Hippie" şi vrea să facă un spectacol lectură la ODEON cu acest text; tot acolo las câteva exemplare din ultimul meu volum de teatru XXI DE SCENE DIN VIAŢA LUI ŞTEFAN.

După câteva zile primesc un e-mail de la Ana: s-a răzgândit, vrea să facă MORŢI ŞI VII la ODEON, spectacol lectură; evident; îmi exprim îndoiala că un asemenea text poate intra măcar pe poarta unui teatru bucureştean (despre al căror conservatorism eram oarecum convins).

După alte câteva zile Ana mă sună şi îmi spune că

proiectul a trecut şi că pe 16 aprilie spectacolul lectură va avea totuşi loc; sunt surprins; voi afla mai târziu că şansa textului a fost ca doamna Dorina Lazăr (directoarea teatrului) să nu-l fi citit…

16 aprilie ajung la Bucureşti de dimineaţă; trec mai întâi pe la Uniunea Scriitorilor – evident, fără prea mare chef – acolo mă întâlnesc cu Alexandru Ecovoiu, bem câte o bere; lângă noi vin şi Valentin Iacob şi Ioan Flora… bârfe, mici răutăţi, ca între scriitori…

După amiază vizionez ultima repetiţie; rămân oarecum şocat – textul se susţine; apare doamna Lazăr care îmi spune că aşa mizerie de text n-a mai citit de multă vreme; mă asigură că după spectacol – la discuţii, pentru că urmau discuţii cu dramaturgul – voi fi sacrificat; consimt.

După spectacol doamna Lazăr mă îmbrăţişează; repet, după spectacol, doamna Lazăr mă îmbrăţişează; urmează discuţii; sunt întrebat, răspund; dar textul a plăcut şi restul contează mai puţin; la plecare e rândul meu să o ameninţ pe directoarea teatrului: "ne vom mai vedea doamnă!" …

Acasă încep să-mi evaluez şansele; aveam câteva atuuri : piesa ieşise, actorii erau încântaţi, publicul (mult peste capacitatea sălii) de asemenea…

După două săptămâni primesc un telefon la bancă – tocmai negociam o scrisoare de garanţie fără cash colateral – "ai avut dreptate, ne vom mai vedea noi" – era Dorina Lazăr… Acceptase textul şi îl introdusese între producţiile stagiunii 2001-2002…

Motto:

“Este, într adevăr, greu de spus de ce trebuie să trăieşti”

(V. Havel)

Personaje:

MALER
CAMEA
ASISTENTUL I
ASISTENTUL II
ASISTENTUL III
DOCTORUL

Oamenii sunt sclavii unor scheme dobândite. Oricâte cuvinte ar folosi, fiecare spune, de fapt, acelaşi lucru. Oricâte acţiuni ar întreprinde fiecare, rezultatul va fi acelaşi. Oricâte scopuri şi-ar propune fiecare, toate sunt izbitor asemănătoare. Scheme. Pot fi ele demolate ?

ACTUL I

(Încăperea unei morgi. În mijloc o masă metalică mare, pe pereţi sunt agăţate de-a valma instrumente de tranşat – ambientul seamănă mai degrabă cu unul de fierărie –, pe o latură a încăperii sunt sertare de congelator mari, suprapuse, în care sunt închise cadavre)

Scena I

(*uşa este trântită la perete şi intră asistenţii*)

ASISTENTUL I : ...i-am spus să aibă grijă la semafoare; dacă vede roşu să se oprească. Iar dacă roşul e în mişcare să-l depăşească, pentru că este maşina de Coca Cola (*râd*)

ASISTENTUL II : Mare bou, dar ce dovadă mai bună că faceţi parte din aceeaşi familie ? (*râd*)

ASISTENTUL III: Bună dimineaţa. (*râd şi mai tare*)

ASISTENTUL I : Asta e cea mai dură; cică, "bună dimineaţa".

ASISTENTUL II *(repetă precum un robot*):
Bună dimineaţa, bună dimineaţa, bună dimineaţa... (*râd*).

ASISTENTUL III *(se îndreaptă către sertarele cu morţi; le deschide salută şi le închide la loc*):
Bună dimineaţa sex decalotat. Bună dimineaţa labii secţionate. Bună dimineaţa cap pătrat. Bună dimineaţa...ăăă... ciungule; ăsta n-are mâini. Urâtule! Bună dimineaţa doamnă, cum aţi dormit ? (*râd în hohote*)

ASISTENTUL I : A mai plecat vreunul ?

ASISTENTUL III : Niciunul. Aceiaşi de două săptămâni. Eu cred că s-au plictisit aici, poate ar trebui să le instalăm un videoproiector, sau să le comandăm nişte spectacole. (*râd)*

ASISTENTUL II : Una peste alta astăzi n-am niciun chef de treabă.

ASISTENTUL III : Asta spui în fiecare zi. (*mai*

deschide nişte sertare) Hopa! Prospătură. Băieţi azi avem de lucru, nu glumă.

ASISTENTUL I : Ce-ai găsit ?

ASISTENTUL III : Doi bărbaţi... o femeie.

ASISTENTUL I : A-ha!

ASISTENTUL II : La atac ?

ASISTENTUL I : Nu încă, să vină Maler.

ASISTENTUL III : Tipul ăsta întârzie mereu, ar trebui să i-o spună cineva.

ASISTENTUL II : Lăsaţi-l... Are o viaţă destul de grea. Numai uitaţi-vă la el şi veţi vedea că nu o duce prea bine. În plus, cursurile serale, serviciul de noapte... cine credeţi că-i aranjează p-ăştia în sertare ? Cine curăţă sculele ? Cine mătură ? Maler.

ASISTENTUL I : Viaţă de căcat.

ASISTENTUL III : Îmi dă cineva o ţigară ? Aş fuma una.

ASISTENTUL I : Iar ?

ASISTENTUL II : Ţi-am spus eu că nu o să renunţi aşa uşor, nu credeai.

ASISTENTUL III : Le-am redus numărul; oricum. Cine-mi dă ? (*i se oferă una; o aprinde*)

ASISTENTUL I : O mai ţineţi minte pe Nana ?

ASISTENTUL II : Cur de fier ?

ASISTENTUL III : Cine o poate uita pe Nana ?

ASISTENTUL I : Ne-am întâlnit aseară.

ASISTENTUL III : Parcă plecase din oraş.

ASISTENTUL I : N-a putut rezista; distanţa care o separa de mine era insuportabilă. (*ceilalţi doi încep să râdă*)

ASISTENTUL II : Adevărul că eşti genul de bărbat care nu lasă femeilor nicio şansă.

ASISTENTUL III : În preajma lui toate femeile au orgasm instantaneu; ar trebui să sesizăm poliţia, el este cauza accidentelor de circulaţie.

ASISTENTUL I : Râdeţi ca proştii. A venit pentru că nu poate trăi fără mine.

ASISTENTUL III : Ce drăguţ. Îmi vine să plâng. Repede, repede o batistă; fie-vă milă, o batistă.

ASISTENTUL II : Isuse Cristoase dă-mi şi mie măcar jumătate din darurile lumeşti cu care l-ai îmbuibat p-ăsta. Îţi jur că, dacă mă asculţi, jumătate din femeile pe care le voi regula ţie ţi le voi dărui, Doamne.

ASISTENTUL I : Sunteţi nişte căcănari invidioşi. Vă pare rău că nu aveţi şi voi pe cineva; parcă vă văd noaptea, în faţa televizorului, cum o bateţi în cap. Ejaculaţi pe toţi pereţii. Pun pariu că nici nu se mai vede zugrăveala. Nişte labagii, asta sunteţi.

ASISTENTUL II : Vai, vai, cum s-a supărat domnul; ne cerem scuze, domnul; ne cerem scuze că am rănit un suflet atât de sensibil şi plin de eleganţă; câtă suferinţă şi cât chin pentru faptul că trebuie să-i violentaţi sensibilitatea tăind de zor la cadavre.

ASISTENTUL III : Ai regulat-o ?

ASISTENTUL I : Nu e treaba voastră.

ASISTENTUL II : Desigur, desigur, de fapt nici nu ne interesează, dar numai că pe tine te mănâncă limba, altfel nu ne vorbeai de Nănuţa, Nănuţa care suge puţa...

ASISTENTUL I : Nu-ţi permit! Te rog să-ţi măsori cuvintele.

ASISTENTUL II : Are cineva un şubler ?

ASISTENTUL III : Ai regulat-o ?

ASISTENTUL II : Hai, spune odată, nu te mai căca pe tine.

ASISTENTUL I : Da, am făcut dragoste.

ASISTENTUL II : Ce-aţi făcut ?

ASISTENTUL III : Ce-i aia ?

ASISTENTUL I : Am făcut dragoste, oricât de neobişnuit poate să vi se pară. Regulezi o curvă, o cunoştinţă întâmplătoare, dar cu Nana am făcut dragoste şi ne-a plăcut al dracului de mult.

ASISTENTUL II : Dar nouă...

ASISTENTUL I : Ce vrei să spui ?

ASISTENTUL II : Ei, nimic. Noi ăştia mai animalici,

doar am futut-o pe domnişoara Nana... cunoştinţe întâmplătoare, cum spuneai.

ASISTENTUL I : Nu mă interesează trecutul ei. Dar pot să vă asigur că de când este cu mine, nu a mai cunoscut alt bărbat.

ASISTENTUL II : De ce, era întuneric ?

ASISTENTUL III : Nu, cred n-avea ăla buletinul la el.

ASISTENTUL I : Cretini.

Scena II

(intră Maler)

MALER : Bună dimineaţa; îmi cer scuze că...

ASISTENTUL II : Salut.

ASISTENTUL I : Salut.

ASISTENTUL III : Ai întârziat.

MALER : Îmi cer... scuze.

ASISTENTUL I : Nu-i nimic, nu-i nimic, numai că acum se face ora prânzului.

(*doi dintre asistenţi deschid un sertar, scot de acolo un cadavru şi îl întind pe masă)*

ASISTENTUL II : Ladies first.

ASISTENTUL I : Maler, adu te rog sculele. Ai ascuţit dalta aia ?

MALER : Am... am uitat... cred că...

ASISTENTUL I : Nu-i nimic; nu uita pentru mâine.

ASISTENTUL III : Ia să vedem ce avem aici (*citeşte într-o fişă*). 59 de ani, moarte subită, prin sufocare cu vomă, probabil dintr-o hemoragie internă. Nasol mamaie. (*încep să o secţioneze*)

ASISTENTUL II : Mamaia asta are nişte floci mai mari decât peruca principalului.

ASISTENTUL III : Poate te aude.

ASISTENTUL II : Şi dacă mă aude ce ? Trebuie să-i spună cineva odată că peruca aia îi stă pe cap exact ca o pizdă.

ASISTENTUL I : Eşti liber s-o faci.

ASISTENTUL II : Poate altă dată, găsesc eu momentul.

ASISTENTUL III : Laşule.

ASISTENTUL I : Maler, ţine-o bine de picioare, să nu fugă. (*râd*)

ASISTENTUL II : Sau, mai bine, ţine-o chiar de floci, nu mai are nicio scăpare.

MALER : Ştiţi... eu...

ASISTENTUL II : Ştim, ştim, tu eşti un tip pudic. E timpul să iei contact cu pizda, Maler dragă. Altfel rişti s-o dai în onanism şi nu te mai scoate nimeni de acolo.

ASISTENTUL I : Ascultă-l bine, Maler, ştie bine ce spune (*râde*).

ASISTENTUL III : E timpul să te însori. Mai ieşi şi tu în oraş, mai agaţă câte o gagică, cine ştie ? Pentru fiecare există câte o femeie pe pământ, totul e s-o găseşti.

ASISTENTUL I : Bine, asta nu înseamnă că ai scăpat de complexe, dar măcar înveţi să le maschezi mai bine.

ASISTENTUL III : Maler, eşti un individ complexat. Îmi pare rău.

MALER : N-am vrut... să...

ASISTENTUL II : Bine, lasă. Adu fierăstrăul.

ASISTENTUL I : Ne apucăm şi de cutie ?

ASISTENTUL III : Noi facem treabă de cea mai bună calitate. Deviza noastră, "mortul nu are nicio şansă".

ASISTENTUL I : E clar, cancer. Nu mai are rost.

ASISTENTUL II : Dă-mi voie să te corectez – a avut cancer. Iar noi trebuie să ne facem meseria până la capăt. Dalta.

(*o vreme se lucrează la cadavru în linişte. Organele sunt puse neglijent într-o tavă mare, care va fi abandonată pe jos; de câteva ori se vor împiedica de ea)*

ASISTENTUL III : Următorul.

ASISTENTUL II : Nu luăm o pauză ?

ASISTENTUL III : N-a trecut nicio oră. Hai să-l dăm şi p-ăsta, apoi luăm şi o pauză. Pauzele lungi şi dese...

ASISTENTUL I : E veche, las-o jos.

(*cadavrul secţionat nu mai este închis; este pus pe jos; locul lui este luat de altul nou)*

ASISTENTUL I *(citeşte*):
34 de ani, moarte lentă prin otrăvire... să vedem cu ce. De ce, nu mai contează.

ASISTENTUL II : Oricum avea faţă de beţiv, numai uitaţi-vă la pungile de sub ochi. Cocârţ cât cuprinde.

MALER : Să aduc...

ASISTENTUL III : Da, adu.

ASISTENTUL I : Fiţi atenţi ce cocoşel... ăsta a murit chiar degeaba, ca prostul. Dacă eu aveam sula ăstuia, eram astăzi departe.

ASISTENTUL III : Pe undeva prin Africa, într-un

trib de canibali.

ASISTENTUL II : Cu asta ?

ASISTENTUL I : Cu sula asta eram regele cocotelor de lux din capitală. Neveste de baştani, amante de lux, femei deştepte şi frumoase, toate ar fi făcut coadă la sula mea.

ASISTENTUL II *(desprinde sexul cadavrului)*:
Ţi-o dăruiesc; cu prima ocazie dă-i-o Nănuţei pe la bot, să vezi ce o să te mai iubească. Parcă o aud, "Ahhhh! Giani, iubitule! Dă-mi-o! dă-mi-o! Nu te opri, Giani! Mai vreau, mai vreau! Giani, ah Giani cât de mult te iubesc, pu pu pu..."

ASISTENTUL I : Du-te dracului!

ASISTENTUL III : Dar Nănuţa este o pudică dragul meu, cum poţi fi aşa de rău. Eu cred că în faţa unei asemenea scule s-ar umple instantaneu de indignare. I-ar spune, "Giani dragă, eu nu pun în gură aşa ceva". Iar ăsta, "de ce iubiţel ?". "Dacă mă sufoc ?" "Respiră pe nas." "Dar eu nu ştiu să fac asta. Giani, iubitule, nu mă sili să fac ceea ce nu doresc." " Eu vreau". "Iar eu nu." "Dar eu cum ţi-o ling ţie ?" "Pentru că aşa vrei tu." "Nana, tu nu mă iubeşti." "Ba te iubesc şi încă foarte mult; ca o nebună te iubesc." "Atunci ia-o în cioc!" "Ai! Giani, Giani, cât eşti de crud, cât eşti de... dă-mi-o! dă-mi-o!...a!...a!...a!... mă înec...!" Şi a doua zi, cu litere mari în ziare, "CRIMĂ PASIONALĂ. UN ASISTENT ŞI-A SUFOCAT IUBITA CU PULA". (*râd*)

ASISTENTUL II : "...FEMEIA N-A OPUS NICIO REZISTENŢĂ. ÎN CARII S-AU GĂSIT URME DE SPERMĂ."

ASISTENTUL III *(smulge sexul din mâinile celui de-al doilea asistent; îl duce la gură*):

Gorunul! Gorunul! M-auzi ? Aici Plopul, aici Plopul, recepţie! Gorunul! Gorunul! sunt atacat, repet, sunt atacat, S.O.S.! (*râd; apoi, către Maler*) Ia-o Maler şi spune şi tu ceva.

MALER : Eu... nu cred că...

ASISTENTUL III : Ia-o, nu te muşcă; joacă-te şi tu puţin.

MALER : Eu...ştiţi... nu...

ASISTENTUL I : Faci opinie separată ?

MALER : Nu... eu nu...

ASISTENTUL III : Eu cred că ne sfidează.

ASISTENTUL II : Nuuuuu... mai degrabă este timorat de prezenţa noastră. (*către Maler*) Maler dragă, îţi este ruşine cu noi sau de noi ? Ai aproape şase luni de când te învârţi pe aici, dar mai mult decât "nu... eu nu..." şi " nu ştiu...ştiţi...", n-am auzit.

ASISTENTUL III : Poate că are vreun defect de vorbire. Mai sunt din ăştia care îşi maschează defectele tăcând. Se spune despre ei că sunt cei mai răi oameni.

ASISTENTUL I : În capul tău plutesc numai teorii conspiraţioniste. Uite-te şi tu la el... te cuprinde mila.

ASISTENTUL III : Îţi este ruşine cu noi ?

MALER : O, nu... eu n-am... niciodată...

ASISTENTUL III : Atunci ia sula asta şi joacă-te cu ea.

MALER : Dar eu... vă rog să mă credeţi... nu fac...

ASISTENTUL III : Măcar pune mâna pe ea; să vezi ce moale e... sau tu eşti obişnuit doar cu cocoşelul tău adormit ?

ASISTENTUL II : E clar, îl muşcă. Maler se pişă doar cu mânuşi de protecţie.

ASISTENTUL III : Din piele de bou.

ASISTENTUL I : Maler, tu de ce nu vorbeşti cu noi ?

ASISTENTUL II : Tu niciodată nu vorbeşti cu noi.

ASISTENTUL III : O tot dă de gard. Cred că face pe deşteptul.

MALER : Nu, nu... eu nu... dar... aşa sunt eu...mai...

ASISTENTUL I : Ia uita-ţi-vă la el; câtă candoare, câtă naivitate sfântă. Toată lumea în genunchi; în faţa unui asemenea monument de puritate nu poţi decât să îngenunchezi (*asistenţii cad în genunchi*)

MALER : Nu, nu... vă rog... nu vă bateţi joc de mine... sunt obosit şi... (*asistenţii se ridică*)

ASISTENTUL I : Hai să-l terminăm pe ăla de pe masă, a început deja să pută. Maler, clăteşte vasele.

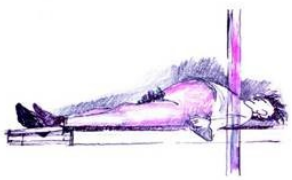

Scena III

ASISTENTUL I *(coase la un cadavru*):
Cât e ceasul ? Maler ?

MALER : Ştiţi... eu n-am ceas.

ASISTENTUL I : Trebuia să-mi închipui; tu ce ai ?

ASISTENTUL II : Lasă-l în pace, nu vezi că e dobitoc ?

ASISTENTUL I : Cât e ceasul ?

ASISTENTUL II : Fără zece.

ASISTENTUL III : Gata! S-a terminat şi ziua asta. Mergem la o bere ?

ASISTENTUL I : Cine o dă ?

ASISTENTUL II : Maler; nu ne-a cinstit niciodată.

ASISTENTUL III : Maler, dai o bere ?

MALER : Cu mare plăcere... dar... eu, ştiţi...am cursuri...

ASISTENTUL I : A, da, uitasem. Viitorul medic. Ar trebui să ne comportăm civilizat; mâine poimâine îl avem şef. Boul ăla de principal abia îşi mai târâie băşinile. Ia, de mâine toţi să-l strigaţi pe Maler, "şefu'".

MALER : Nu este cazul...pentru că...

ASISTENTUL II : Lasă şefu' că ştim şi noi cum este.

ASISTENTUL III : Şefu'...

ASISTENTUL I : Dă cineva berea aia odată ?

ASISTENTUL II : Eu am să plec direct acasă. Vita aia de mama iar delirează. De câteva zile se scapă în chiloţi.

ASISTENTUL III : După ce crapă, adu-o la noi; ne pricepem de minune.

ASISTENTUL II : M-am săturat de ea. Nici la futut nu mai pot să merg din cauza ei; "Vivi adu-mi o compresă cu vin! Vivi şterge-mă la cur! Vivi cântă-mi o romanţă"; cred că am să-i crap capul.

ASISTENTUL I : La cât de prost eşti, ai o soartă exact la fel. Nu merg nici eu la bere, mă aşteaptă Norica mea. Am să merg acasă încet, încet, cât să mă excit, pe drum am să agăţ vreo două sticle de molan din ăla negru, le vom bea împreună şi apoi, apoi...

ASISTENTUL III : O să te îmbeţi ca porcul şi o să te pişi pe tine. Nora o să-ţi fută un scaun în cap şi mâine o să ne vinzi gogoşi cu partida de sex exterminatoare... pe cine

vrei tu să vrăjeşti ?

ASISTENTUL I : Eşti invidios. Du-te mai bine şi tu acasă, închipuie-ţi cum mi-o suge Nănica mea şi trage o labă din aia sănătoasă, cum numai tu ştii s-o faci.

ASISTENTUL III : Nu sunt onanist.

ASISTENTUL I : Ba eşti, şi încă unul din ăla irecuperabil.

ASISTENTUL III : Îţi trag un topor în cap.

ASISTENTUL I : De ce ?

ASISTENTUL II : Să mergem, suntem obosiţi (*ies*)

(*Maler rămâne singur şi începe să aşeze morţii în containere; în tot acest răstimp fluieră un cântec vesel*)

Scena IV

(*este întuneric; Maler intră înarmat cu o mătură şi o căldare în care se află un teu, aprinde lumina şi începe să cureţe; la un moment dat scoate capul pe uşă, ascultă încordat, apoi o închide la loc şi se apropie de sertarele cu morţi; le deschide, începe să-i scoată pe rând*)

MALER : Astăzi eram gata-gata să explodez. Nu, aşa nu se mai poate, zilnic aceeaşi poveste**:** reproşuri, bătaie de joc, falsă superioritate... drept cine se cred ? Trebuie să intervin într-un fel. Nu ştiu încă cum, dar voi găsi o soluţie. Cred că, înainte de toate mi-ar trebui puţin curaj. Într-o zi am să mă revolt, mi-am tot promis că am să mă revolt; am să le arunc totul în faţă. Am să le spun că sunt nişte nemernici, că viaţa le-a fost dată pur şi simplu degeaba şi că pot să scuipe pe ea, pentru că nu este bună de nimic. Ah! Dacă aş avea puterea să-i domin; să le dirijez conştiinţele; să-i luminez. Poate... vreodată. De multe ori mă întreb ce diferenţă este între ei şi cei din sertare. Măcar ăştia ştiu să tacă şi mă respectă. Într-un fel eu sunt stăpânul lor. Un singur deget trebuie să mişc şi oricare dintre ei poate ajunge pe mâinile vreunui student tâmpit de la zi, abia stăpânindu**-**şi voma. Majoritatea oricum vor ajunge acolo; nu este nimeni care să-i ridice de aici prea curând. Cei norocoşi sunt luaţi direct de pe masa de autopsie şi duşi acasă; există oameni care să-i plângă, sunt lumânări care ard în memoria lor, sunt preoţi care le fac slujbe... bine, fără niciun scop. Să fi mort nu este tocmai lucrul cel mai comod cu putinţă, nimeni nu ştie mai bine ca mine lucrul acesta. (*extrage primul cadavru*) Bună seara domnule T., cum aţi dormit ? Bine ? A-ha! Numai puţin... (*se străduieşte să-l aşeze în picioare pe peretele de lângă uşă; reuşeşte*), aşa. Nu mă judeca prea aspru domnule T., sunt un individ destul de timid, îmi trebuie ceva vreme ca să capăt curaj. Dar nu mai este mult, cretinii ăia trebuie pedepsiţi; comportamentul lor este incalificabil. N-au decât să fie isteţi în lumea lor, aia plină de căcat, dar să nu o facă pe deştepţii cu prietenii mei. Ştii, domnule T., nimic n-am preţuit mai mult în viaţă decât prietenia. Prietenia este un lucru foarte frumos, dar practicarea ei presupune o mulţime de sacrificii; câţi sunt pregătiţi să şi le asume ? Eu sunt. Pentru mine prietenia este un lucru sacru şi sunt în stare de multe ca să apăr o astfel de valoare. Vezi ce frumos vorbesc ? *(deschide un alt sertar şi scoate de acolo un alt cadavru, tot masculin*). Domnul... domnul...

dumneata eşti ceva mai nou, încă nu ţi-am reţinut bine numele; numai o clipă... domnul P., nu ? Am ghicit. Domnul cu şireangul. Proastă alegere, crede-mă. Dacă te-ai hotărât să-ţi dai viaţa atunci măcar fă-o într-un mod cât mai tragic cu putinţă, cât mai dramatic. Spânzurătoarea... asta nu face decât să te sluţească, uite ce buhăit ai rămas. Şi ce limbă, bleah!... Pun pariu că atunci când te-a găsit vecinul, aveai pantalonii plini cu rahat. Nu, nu! nu mă contrazice, ai avut pantalonii plini cu rahat, am văzut cu ochii mei. Am şi martori; au râs asistenţii ăia de tine două zile. Într-un fel ţi s-a dus vestea. Păcat că n-au venit încă să te ia, am auzit că ai nişte rude mai apropiate. Bine, bine, ai şi tu dreptate, cine are nevoie de un mort ? (*îl aşează lângă celălalt, dar în fund; deschide un alt sertar*). Nu se poate! Nu se poate! Doamnă! Ah, îmi cer scuze, mi se întâmplă atât de rar să fiu surprins de câte ceva. Doamnă, îmi pare rău că trebuie să vă dau o veste proastă, dar a început să vă cadă părul. Vă rog să mă credeţi, sufăr alături de dumneavoastră; dacă mi-ar sta în putinţă să... îmi permiteţi să vă iau în braţe. Puteţi avea toată încrederea, sunt un bărbat educat. Faptul că sunteţi goală nu schimbă cu nimic sentimentele mele faţă de persoana dumneavoastră, ştiu ce înseamnă să cazi victimă unei conjuncturi nefavorabile şi să nu fie nimeni alături care să te susţină. În cazul dumneavoastră, stimată doamnă, pot să afirm cu mâna pe inimă că sunteţi posesoarea unui noroc fără pereche; atâta timp cât sunt aici, nimeni nu va atenta nici măcar cu gândul la onoarea dumneavoastră. În ce priveşte părul... să ştiţi că noul look vi se potriveşte de minune; aveţi un aer distins acum, pe stradă bărbaţii ar întoarce fără jenă capul după dumneavoastră. (*o aşează lângă ceilalţi doi, deschide un alt sertar*) Dumneata eşti unul dintre aceia noi. Să facem cunoştinţă, Maler. Dumneavoastră ? Cum ? Nu se poate. Dumneavoastră sunteţi profesorul N. ? Ce onoare! Am citit desigur despre dumneavoastră. Sunteţi descoperitorul celebrei cafele blonde, aţi produs un adevărat boom în lumea comercianţilor de cafea. Şi v-aţi umplut de bani. Vă invidiez domnule N. Sincer vă spun. Întotdeauna mi-am

dorit să ajung un om bogat, plin de succes, să călătoresc, să fac curte celor mai frumoase femei, să ţin pagina de gardă a principalelor gazete, chestii de genul acesta. Ce mai contează că după o viaţă aşa de frumoasă ajungi pe mâinile unor asistenţi cretini, care te despică şi îşi bat joc de organele tale imperfecte. Nu fac nicio aluzie, Doamne fereşte; mă gândeam pur şi simplu. Fiind nou aici, mă gândesc să vă asigur o primire deosebită*. (îl aşează în partea opusă, cu faţa la ceilalţi deja afară*). Domnilor, să-i spunem bun venit domnului N. şi să-i urăm o şedere cât mai scurtă printre noi şi o înmormântare pe măsura rangului său. Aplauze vă rog. (*aplaudă singur*). Mulţumesc. Şi acum, să vedem pe cine mai chemăm în mijlocul nostru... pe cine ?... până la cinci... aşa cum v-am spus încă din prima zi, din considerente legate de spaţiu şi în conformitate cu legile imuabile al teoriei numerelor, au dreptul la spectacole numai cinci persoane. Ia să vedem... (*ezită puţin şi deschide un sertar*). Doamna M. Sărut mâna doamnă, ce mai faceţi? Mi se pare sau nu v-am mai văzut de mai multă vreme. N-aţi avut noroc, aşa este. Îmi pare rău, dar locul pe care vi l-au oferit este oarecum ferit privirilor, chiar şi acum am ezitat până să vă aleg, poate am să vă găsesc unul mai bun, nu pot să vă promit, dar am să încerc să vă ajut într-un fel, sunteţi un oaspete vechi, nu vreau să plecaţi de aici cu regrete, apoi pentru dumneavoastră nutresc un soi de sentimente mai deosebite, numai că îmi este foarte greu să vi le împărtăşesc, timiditatea mea întrece orice măsură... ştiu, ştiu, n-ar trebui, suntem oameni maturi, nimic nu ne împiedică să ne afişăm sinceritățile, mă simt puţin vinovat chiar... cred că ştiu cum să mă revanşez; numai o clipă. (*o aşează lângă cadavrul profesorului, apoi li se adresează tuturor*). Domnilor şi doamnelor, pentru astăzi m-am gândit că cel mai potrivit lucru este să ascultăm puţină muzică. Sper că nu aveţi nimic împotriva rugăminţii de a dedica cele ce urmează distinsei doamne M. Şi ce poate fi mai potrivit pentru această oră decât un superb vals vienez. (*în timp ce vorbeşte le pune cadavrelor în mâini diverse*

instrumente de tranşat, mai puţin ultimei femei). Domnilor, doamnă, alcătuiţi cel mai faimos quartet din câte a avut vreodată clădirea acesta. Nu-mi fac nicio problemă cu privire la capacitatea dumneavoastră de a executa o astfel de bucată muzicală, sunt încredinţat că nu vă veţi face de râs. Nu cred că este cazul să vă reamintesc că sunteţi în situaţia în care orice lucru pe care vi-l puneţi în cap se realizează fără niciun efort. Sunteţi în situaţia în care nimic nu mai este imposibil pentru dumneavoastră, şi cu atât mai puţin pentru mine. Puţină atenţie vă rog (*bate cu coada teului în masă, dă tonul şi începe să fredoneze un vals; apoi se îndreaptă către femeia cadavru rămasă fără instrument, o ia în braţe şi începe să danseze; în continuare monologul va fi cântat)* Poate n-ar trebui să vă fac o astfel de confesiune... în fine... s-ar putea să fie ultima şansă; doamnă mi-am dorit întotdeauna să dansez cu dumneavoastră. Din momentul în care v-am văzut intrând pe uşa modestei noastre instituţii, am ştiut că între noi doi se va întinde lin, precum un covor de caşmir, o relaţie frumoasă şi curată; pentru că, vă mărturisesc, atunci când v-am văzut am trăit puternic **–** şi nici nu ştiţi ce înseamnă pentru mine o senzaţie puternică; e totul **–** senzaţia că sunteţi mama mea; ştiţi, eu sunt un tip de condiţie modestă, tatăl meu ne-a părăsit încă înainte de a mă naşte, iar mama... ei bine, mama a murit când nu împlinisem încă unsprezece ani; am rămas singur, în grija unui unchi cam beţiv, toată iniţierea mea în viaţă a fost rodul unei asidue munci de autodidact, viaţa mea a cunoscut puţine bucurii, pentru că am cunoscut puţini oameni şi, ştiţi, cine în afară de oameni îţi poate oferi bucurie ? Înainte să moară, mama m-a adus la un bal, era atâta lume, femei elegante, bărbaţi prezentabili, muzică de calitate, cânta o orchestră, vă închipuiţi, o orchestră, mama era aşa de frumoasă, eu crescusem înalt, păream mult mai matur decât vârsta, şi mama m-a invitat la dans, era un vals, ştiţi, ca acesta, ne învârteam în ritmul muzicii care ne învăluia ca o vrajă, eu eram bărbatul, cred că dacă nu m-aş fi născut cu un puternic sentiment filial m-aş fi

îndrăgostit de mama mea pe loc, am dansat cu mama un vals vienez, apoi a invitat-o un domn elegant, care mirosea a tutun scump şi au dansat toată seara, mama părea atât de fericită, iar eu eram atât de trist, simţeam că omul acela mi-o va lua, mă vedeam deja părăsit, rămas pe drumuri, rătăcind pe străzi întunecate şi pline de jeg, mama însă s-a întors la mine, am revenit acasă, dar ce folos, pentru că peste numai câteva zile a murit, dintr-odată, fără să spună nimic, cred că habar nu avea, a murit pur şi simplu şi au dus-o la morgă, am stat lângă ea pe tot timpul autopsiei, o, Doamne! s-au comportat mizerabil, niciun pic de milă, doar sunetul sec al oaselor sparte, hârşâitul cărnii desprinse de trup şi sângele sărind pe toţi pereţii, asta era mama, nişte bucăţi de carne puse conjunctural laolaltă...atunci fermecătoare doamnă m-am hotărât să devin medic, medic legist, să redau bietelor fiinţe lipsite de avantajul unei vieţi demnitatea pierdută, să le fac să se simtă bine, să cânte sub tăietura cuţitelor mele, să recite sub loviturile de ciocan, să-mi zâmbească larg, generos atunci când le desfac craniile, să-şi depună organele în mâinile mele precum mirul în cădelniţe... credeţi că este imposibil ? credeţi că este imposibil ? (*pauză, respiră sacadat*) Îmi cer scuze doamnă pentru aceste descrieri încărcate de naturalism, dar sunteţi familiarizată cu acestea, nu trebuie să vă reamintesc, ştiţi, cum spuneam, viaţa îţi oferă atât de puţine bucurii, ar fi o prostie să nu profităm de ele, întotdeauna mi-am spus că cel mai onest lucru este să faci exact ceea ce-ţi doreşti să faci atunci când îţi doreşti s-o faci (*o aşează pe jos*), acum... că mi-am descărcat sufletul... mă simt mult mai bine, întotdeauna mi-am spus că doar o femeie mă poate înţelege, după mama mea sunteţi prima căreia îi fac confesiuni, cred că am nevoie de o femeie, femeia mea, femeia dedicată lui Maler, pentru că fiecărui bărbat, stimată doamnă, îi este destinată o femeie, doar una singură, uneori o visez, stăm de vorbă, ne simţim minunat... eu o aştept încă... nu ştiu de ce, dar întârzie... în fine, am vrut să dansez cu dumneavoastră şi am dansat cu

dumneavoastră, sper din tot sufletul că am fost un partener agreabil şi că n-am abuzat de încrederea şi bunăvoinţa de care aţi dat dovadă, vă mulţumesc (*îi sărută mâna*; *se aude un ceas bătând o anumită oră, Maler devine atent*) Domnilor, doamnă, prestaţia dumneavoastră din această seară a fost minunată, vă mărturisesc că m-aţi făcut fericit, sentiment cu care dincolo mă confrunt arareori, din păcate, însă, trebuie să reveniţi la locurile dumneavoastră, Maler este obosit, trebuie să revină acasă, acolo unde îl aşteaptă numai câteva ore de somn şi vise dintre cele mai urâte.

(*îi aşează în linişte la locurile lor, termină de curăţat, stinge lumina şi iese)*

ACTUL II

Scena I

(*uşa este trântită la perete şi intră asistenţii*)

ASISTENTUL I : ... i-am spus să aibă grijă la semafoare; dacă vede roşu să se oprească. Iar dacă roşul e în mişcare să-l depăşească, pentru că este maşina de Coca Cola (*râd*)

ASISTENTUL II : Mare bou, dar ce dovadă mai bună că faceţi parte din aceeaşi familie ? (*râd*)

ASISTENTUL III : Bună dimineaţa. (*râd şi mai tare*)

ASISTENTUL I : Asta e cea mai dură; cică, "bună dimineaţa".

ASISTENTUL II *(repetă precum un robot*):
Bună dimineaţa, bună dimineaţa, bună dimineaţa... (*râd*).

ASISTENTUL III *(se îndreaptă către sertarele cu morţi; le deschide salută şi le închide la loc*):
Bună dimineaţa sex decalotat. Bună dimineaţa labii secţionate. Bună dimineaţa cap pătrat. Bună dimineaţa...ăăă... ciungule; ăsta n-are mâini. Urâtule! Bună dimineaţa doamnă, cum aţi dormit ? (*râd în hohote*)

ASISTENTUL I : A mai plecat vreunul ?

ASISTENTUL III : Niciunul. Aceiaşi de două săptămâni. Eu cred că s-au plictisit aici, poate ar trebui să le instalăm un videoproiector, sau să le comandăm nişte spectacole. (*râd)*

ASISTENTUL II : Una peste alta astăzi n-am niciun chef de treabă.

ASISTENTUL III : Asta spui în fiecare zi. (*mai deschide nişte sertare*) Hopa! Prospătură. Băieţi azi avem de lucru, nu glumă.

ASISTENTUL I : Ce-ai găsit ?

ASISTENTUL III : Doi bărbaţi... o femeie.

ASISTENTUL I : A-ha!

ASISTENTUL II : La atac ?

ASISTENTUL I : Nu încă, să vină Maler.

ASISTENTUL III : Tipul ăsta întârzie mereu, ar trebui să i-o spună cineva.

ASISTENTUL II : Lăsaţi-l... Are o viaţă destul de grea. Numai uitaţi-vă la el şi veţi vedea că nu o duce prea bine. În plus, cursurile serale, serviciul de noapte... cine credeţi că-i aranjează p-ăştia în sertare ? Cine curăţă sculele ? Cine mătură ? Maler.

ASISTENTUL I : Viaţă de căcat.

ASISTENTUL III : Îmi dă cineva o ţigară ? Aş fuma una.

ASISTENTUL I : Iar ?

ASISTENTUL II : Ţi-am spus eu că nu o să renunţi aşa uşor, nu credeai.

ASISTENTUL III : Le-am redus numărul; oricum. Cine-mi dă ? (*i se oferă una; o aprinde*)

ASISTENTUL I : O mai ţineţi minte pe Nana ?

ASISTENTUL II : Cur de fier ?

ASISTENTUL III : Cine o poate uita pe Nana ?

ASISTENTUL I : Ne-am întâlnit aseară.

ASISTENTUL III : Parcă plecase din oraş.

ASISTENTUL I : N-a putut rezista; distanţa care o separa de mine era insuportabilă. (*ceilalţi doi încep să râdă*)

ASISTENTUL II : Adevărul că eşti genul de bărbat care nu lasă femeilor nicio şansă.

ASISTENTUL III : În preajma lui toate femeile au orgasm instantaneu; ar trebui să sesizăm poliţia, el este cauza accidentelor de circulaţie.

ASISTENTUL I : Râdeţi ca proştii. A venit pentru că nu poate trăi fără mine.

ASISTENTUL III : Ce drăguţ. Îmi vine să plâng.

Repede, repede o batistă; fie-vă milă, o batistă.

ASISTENTUL II : Isuse Cristoase dă-mi şi mie măcar jumătate din darurile lumeşti cu care l-ai îmbuibat p-ăsta. Îţi jur că, dacă mă asculţi, jumătate din femeile pe care le voi regula ţie ţi le voi dărui, Doamne.

ASISTENTUL I : Sunteţi nişte căcănari invidioşi. Vă pare rău că nu aveţi şi voi pe cineva; parcă vă văd noaptea, în faţa televizorului, cum o bateţi în cap. Ejaculaţi pe toţi pereţii. Pun pariu că nici nu se mai vede zugrăveala. Nişte labagii, asta sunteţi.

ASISTENTUL II : Vai, vai, cum s-a supărat domnul; ne cerem scuze, domnul; ne cerem scuze că am rănit un suflet atât de sensibil şi plin de eleganţă; câtă suferinţă şi cât chin pentru faptul că trebuie să-i violentaţi sensibilitatea tăind de zor la cadavre.

ASISTENTUL III : Ai regulat-o ?

ASISTENTUL I : Nu e treaba voastră.

ASISTENTUL II : Desigur, desigur, de fapt nici nu ne interesează, dar numai că pe tine te mănâncă limba, altfel nu ne vorbeai de Nănuţa, Nănuţa care suge puţa...

ASISTENTUL I : Nu-ţi permit! Te rog să-ţi măsori cuvintele.

ASISTENTUL II : Are cineva un şubler ?

ASISTENTUL III : Ai regulat-o ?

ASISTENTUL II : Hai, spune odată, nu te mai căca pe tine.

ASISTENTUL I : Da, am făcut dragoste.

ASISTENTUL II : Ce-aţi făcut ?

ASISTENTUL III : Ce-i aia ?

ASISTENTUL I : Am făcut dragoste, oricât de neobişnuit poate să vi se pară. Regulezi o curvă, o cunoştinţă întâmplătoare, dar cu Nana am făcut dragoste şi ne-a plăcut al dracului de mult.

ASISTENTUL II : Dar nouă...

ASISTENTUL I : Ce vrei să spui ?

ASISTENTUL II : Ei, nimic. Noi ăştia mai animalici, doar am futut-o pe domnişoara Nana... cunoştinţe întâmplătoare, cum spuneai.

ASISTENTUL I : Nu mă interesează trecutul ei. Dar pot să vă asigur că de când este cu mine, nu a mai

cunoscut alt bărbat.

ASISTENTUL II : De ce, era întuneric ?

ASISTENTUL III : Nu, cred n-avea ăla buletinul la el.

ASISTENTUL I : Cretini.

Scena II

(intră Maler)

MALER : Bună dimineaţa; îmi cer scuze că...

ASISTENTUL II : Salut.

ASISTENTUL I : Salut.

ASISTENTUL III : Ai întârziat.

MALER : Îmi cer... scuze.

ASISTENTUL I : Nu-i nimic, nu-i nimic, numai că acum se face ora prânzului.

(*doi dintre asistenţi deschid un sertar, scot de acolo un cadavru şi îl întind pe masă)*

ASISTENTUL II : Ladies first.

ASISTENTUL I : Maler, adu te rog sculele. Ai ascuţit dalta aia ?

MALER : Am... am uitat... cred că...

ASISTENTUL I : Nu-i nimic; nu uita pentru mâine.

ASISTENTUL III : Ia să vedem ce avem aici (*citeşte într-o fişă*). 59 de ani, moarte subită, prin sufocare cu vomă, probabil dintr-o hemoragie internă. Nasol mamaie. (*încep să o secţioneze*)

ASISTENTUL II : Mamaia asta are nişte floci mai mari decât peruca principalului.

ASISTENTUL III : Poate te aude.

ASISTENTUL II : Şi dacă mă aude ce ? Trebuie să-i

spună cineva odată că peruca aia îi stă pe cap exact ca o pizdă.

ASISTENTUL I : Eşti liber s-o faci.

ASISTENTUL II : Poate altă dată, găsesc eu momentul.

ASISTENTUL III : Laşule.

ASISTENTUL I : Maler, ţine-o bine de picioare, să nu fugă. (*râd*)

ASISTENTUL II : Sau, mai bine, ţine-o chiar de floci, nu mai are nicio scăpare.

MALER : Ştiţi... eu...

ASISTENTUL II : Ştim, ştim, tu eşti un tip pudic. E timpul să iei contact cu pizda, Maler dragă. Altfel rişti s-o dai în onanism şi nu te mai scoate nimeni de acolo.

ASISTENTUL I : Ascultă-l bine, Maler, ştie bine ce spune (*râde*).

ASISTENTUL III : E timpul să te însori. Mai ieşi şi tu în oraş, mai agaţă câte o gagică, cine ştie ? Pentru fiecare există câte o femeie pe pământ, totul e s-o găseşti.

ASISTENTUL I : Bine, asta nu înseamnă că ai scăpat de complexe, dar măcar înveţi să le maschezi mai bine.

ASISTENTUL III : Maler, eşti un individ complexat. Îmi pare rău.

MALER : N-am vrut... să...

ASISTENTUL II : Bine, lasă. Adu fierăstrăul.

ASISTENTUL I : Ne apucăm şi de cutie ?

ASISTENTUL III : Noi facem treabă de cea mai bună calitate. Deviza noastră, "mortul nu are nicio şansă".

ASISTENTUL I : E clar, cancer. Nu mai are rost.

ASISTENTUL II : Dă-mi voie să te corectez – a avut cancer. Iar noi trebuie să ne facem meseria până la capăt. Dalta.

(*o vreme se lucrează la cadavru în linişte. Organele sunt puse neglijent într-o tavă mare, care va fi abandonată pe jos; de câteva ori se vor împiedica de ea)*

ASISTENTUL III : Următorul.

ASISTENTUL II : Nu luăm o pauză ?

ASISTENTUL III : N-a trecut nicio oră. Hai să-l dăm şi p-ăsta, apoi luăm şi o pauză. Pauzele lungi şi dese...

ASISTENTUL I : E veche, las-o jos.

(*cadavrul secţionat nu mai este închis; este pus pe jos; locul lui este luat de altul nou)*

ASISTENTUL I *(citeşte*):
34 de ani, moarte lentă prin otrăvire... să vedem cu ce. De ce, nu mai contează.

ASISTENTUL II : Oricum avea faţă de beţiv, numai uitaţi-vă la pungile de sub ochi. Cocârţ cât cuprinde.

MALER : Să aduc...

ASISTENTUL III : Da, adu.

ASISTENTUL I : Fiţi atenţi ce cocoşel... ăsta a murit chiar degeaba, ca prostul. Dacă eu aveam sula ăstuia, eram astăzi departe.

ASISTENTUL III : Pe undeva prin Africa, într-un trib de canibali.

ASISTENTUL II : Cu asta ?

ASISTENTUL I : Cu sula asta eram regele cocotelor de lux din capitală. Neveste de baştani, amante de lux, femei deştepte şi frumoase, toate ar fi făcut coadă la sula mea.

ASISTENTUL II *(desprinde sexul cadavrului*):

Ţi-o dăruiesc; cu prima ocazie dă-i-o Nănuţei pe la bot, să vezi ce o să te mai iubească. Parcă o aud, "Ahhhh! Giani, iubitule! Dă-mi-o! dă-mi-o! Nu te opri, Giani! Mai vreau, mai vreau! Giani, ah Giani cât de mult te iubesc, pu pu pu..."

ASISTENTUL I : Du-te dracului!

ASISTENTUL III : Dar Nănuţa este o pudică dragul meu, cum poţi fi aşa de rău. Eu cred că în faţa unei asemenea scule s-ar umple instantaneu de indignare. I-ar spune, "Giani dragă, eu nu pun în gură aşa ceva". Iar ăsta, "de ce iubiţel ?". "Dacă mă sufoc ?" "Respiră pe nas." "Dar eu nu ştiu să fac asta. Giani, iubitule, nu mă sili să fac ceea ce nu doresc." " Eu vreau". "Iar eu nu." "Dar eu cum ţi-o ling ţie ?" "Pentru că aşa vrei tu." "Nana, tu nu mă iubeşti." "Ba te iubesc şi încă foarte mult; ca o nebună te iubesc." "Atunci ia-o în cioc!" "Ai! Giani, Giani, cât eşti de crud, cât eşti de... dă-mi-o! dă-mi-o!...a!...a!...a!... mă înec...!" Şi a doua zi, cu litere mari în ziare, "CRIMĂ PASIONALĂ. UN ASISTENT ŞI-A SUFOCAT IUBITA CU PULA". (*râd*)

ASISTENTUL II : "...FEMEIA N-A OPUS NICIO REZISTENŢĂ. ÎN CARII S-AU GĂSIT URME DE SPERMĂ."

ASISTENTUL III *(smulge sexul din mâinile celui de-al doilea asistent; îl duce la gură*):

Gorunul! Gorunul! M-auzi ? Aici Plopul, aici Plopul, recepţie! Gorunul! Gorunul! sunt atacat, repet, sunt atacat, S.O.S.! (*râd; apoi, către Maler*) Ia-o Maler şi spune şi tu ceva.

MALER : Eu... nu cred că...

ASISTENTUL III : Ia-o, nu te muşcă; joacă-te şi tu puţin.

MALER : Eu...ştiţi... nu...

ASISTENTUL I : Faci opinie separată ?

MALER : Nu... eu nu...

ASISTENTUL III : Eu cred că ne sfidează.

ASISTENTUL II : Nuuuuu... mai degrabă este timorat de prezenţa noastră. (*către Maler*) Maler dragă, îţi este ruşine cu noi sau de noi ? Ai aproape şase luni de când te învârţi pe aici, dar mai mult decât "nu... eu nu..." şi " nu ştiu...ştiţi...", n-am auzit.

ASISTENTUL III : Poate că are vreun defect de vorbire. Mai sunt din ăştia care îşi maschează defectele tăcând. Se spune despre ei că sunt cei mai răi oameni.

ASISTENTUL I : În capul tău plutesc numai teorii conspiraţioniste. Uite-te şi tu la el... te cuprinde mila.

ASISTENTUL III : Îţi este ruşine cu noi ?

MALER : O, nu... eu n-am... niciodată...

ASISTENTUL III : Atunci ia sula asta şi joacă-te cu ea.

MALER : Dar eu... vă rog să mă credeţi... nu fac...

ASISTENTUL III : Măcar pune mâna pe ea; să vezi ce moale e... sau tu eşti obişnuit doar cu cocoşelul tău adormit ?

ASISTENTUL II : E clar, îl muşcă. Maler se pişă doar cu mânuşi de protecţie.

ASISTENTUL III : Din piele de bou.

ASISTENTUL I : Maler, tu de ce nu vorbeşti cu noi ?

ASISTENTUL II : Tu niciodată nu vorbeşti cu noi.

ASISTENTUL III : O tot dă de gard. Cred că face pe deşteptul.

MALER : Nu, nu... eu nu... dar... aşa sunt eu...mai...

ASISTENTUL I : Ia uita-ţi-vă la el; câtă candoare, câtă naivitate sfântă. Toată lumea în genunchi; în faţa unui asemenea monument de puritate nu poţi decât să îngenunchezi (*asistenţii cad în genunchi*)

MALER : Nu, nu... vă rog... nu vă bateţi joc de mine... sunt obosit şi... (*asistenţii se ridică*)

ASISTENTUL I : Hai să-l terminăm pe ăla de pe masă, a început deja să pută. Maler, clăteşte vasele.

Scena III

ASISTENTUL I *(coase la un cadavru*):
Cât e ceasul ? Maler ?

MALER : Ştiţi... eu n-am ceas.

ASISTENTUL I : Trebuia să-mi închipui; tu ce ai ?

ASISTENTUL II : Lasă-l în pace, nu vezi că e dobitoc ?

ASISTENTUL I : Cât e ceasul ?

ASISTENTUL II : Fără zece.

ASISTENTUL III : Gata! S-a terminat şi ziua asta. Mergem la o bere ?

(*uşa este trântită la o parte şi intră în forţă un doctor împingând o targă mobilă pe care se află cadavrul unei femei tinere*)

DOCTORUL : Mai este timp ?

ASISTENTUL I : Tocmai strângeam sculele, dar dacă trebuie...

DOCTORUL : M-ar interesa un rezultat rapid, fata a fost găsită în spatele cinematografului; se pare că a fost violată şi strangulată.

ASISTENTUL II : Sau invers (*medicul îl priveşte tăios*); în fine, a fost o afirmaţie cam deplasată.

DOCTORUL : Sunt în continuare cu ochii pe tine…

ASISTENTUL II : Da’ ce am spus şefu’ ?

DOCTORUL : Acum nu am timp să-ţi explic…Poliţia stă cu ochii pe noi; fata provine dintr-o familie cu bani.

ASISTENTUL I : Hopa!

ASISTENTUL III : Când vă trebuie probele ?

DOCTORUL : Dimineaţa vreau să le am în cabinet.

ASISTENTUL II *(se apropie umil de doctor*):
Şefu, nu vă supăraţi pe mine. Ştiţi, am o situaţie grea; mama e bolnavă, îmi provoacă o mulţime de probleme…

DOCTORUL : Mai vorbim noi… (*iese*)

ASISTENTUL II *(strigă*):
Ba mă-ta e curvă! (*doctorul revine*)

DOCTORUL : Ai spus ceva ?

ASISTENTUL II : Nu şefu’… (*râde încurcat*) Şi noi… ca băieţii…

DOCTORUL : În fine…(*iese*)

ASISTENTUL II *(precaut, încet*):
Ba mă-ta e curvă!

ASISTENTUL I : (*se apropie de cadavru; fluieră admirativ*):
Bă, voi ştiţi ce avem noi aici ? (*se apropie şi ceilalţi*)

ASISTENTUL III : Este într-adevăr frumoasă.

ASISTENTUL II : M-aş fi frecat cu una ca asta până la epuizare. De ce n-avem noi noroc niciodată de asemenea femei ?

(*Maler se apropie încet de targă şi îşi fixează privirea pe trupul moartei*)

ASISTENTUL I : Hai băieţi, la treabă, altfel ne prinde noaptea pe aici.

ASISTENTUL II : Nu te grăbi, ce eşti tâmpit ? O bijuterie ca asta trece rar pe aici. (*începe să o studieze cu atenţie; îi mângâie sânii, părul pubian, pulpele*) Nu ştiu ce mă reţine să nu mă sui pe ea şi să i-o trag.

ASISTENTUL III : Aşa e când mama este nebună, rezultă un copil nebun.

ASISTENTUL I : Maler, adu sculele (*Maler rămâne nemişcat*).

ASISTENTUL II : Doamne ce bucăţică, nu mă pot stăpâni. Numai puneţi mâna puţin pe ea, dacă n-ar fi puţin vânătă pe la gât şi ochi aş putea să jur că nu este moartă. Ce piele catifelată, ce sâni... perfecţi... Boilor, am trăit degeaba.

ASISTENTUL III : Te pomeneşti că ţi s-a făcut milă. Gagiule, frumoasă, nefrumoasă, păpuşa a murit. Bine măcar că a tras un futing sănătos înainte, măcar are cu ce să meargă în groapă.

ASISTENTUL I : Maler, ţi-am spus să aduci sculele (*Maler nu se mişcă dar pare tot mai agitat*).

ASISTENTUL II : O să fie scandal mare, vă spun eu. Prinţesa asta nu e una ca oricare alta. Pun pariu că ta-su e mare şmecher, lovele buluc.

ASISTENTUL I : Şi la ce i-au folosit. A prins-o unul, i-a tras-o şi a sugrumat-o; simplu ca bună ziua. Cu toţi banii lui şi, uite, n-a reuşit s-o vadă la casa ei.

ASISTENTUL III : De unde ştii că era nemăritată ?

ASISTENTUL I : N-are verighetă boule! Labagiul tot labagiu.

ASISTENTUL III : V-am mai spus că nu sunt labagiu; într-o zi am să vă crap capul la amândoi cu toporul.

ASISTENTUL I : Încearcă să schimbi discul, ăsta e deja uzat. (*către Maler*). Maler, ţi-am spus să aduci dracului odată sculele alea; nu ţi-e milă de domnişoara, îngheaţă de frig (*Maler nu se mişcă*).

ASISTENTUL II : Maler s-a îndrăgostit de asta; vă spun eu, tâmpitul ăsta este topit, priviţi-l!

ASISTENTUL III : Maler.. Maler, mai trăieşti ?

ASISTENTUL II : Ce stai Maler, cere-o de nevastă. Spune-i c-o iubeşti. Pe astea doar aşa le dai gata, dintr-o bucată, fără pauză, fără milă.

ASISTENTUL III : Uite, eu am să te năşesc. Cu aşa fini, voi fi cel mai mândru nănaş din cartier. Dar ce zic, din oraş.

ASISTENTUL I : Maler... hai, Maler spune-i, domnişoară vreţi să fiţi soţia mea ? Stau cu chirie, sunt student la medicină, în timpul liber fac curat la morgă, n-am toate păsărelele la cuib, dar vă iubesc fără limită. Domnişoară, numai priviţi-mă...

ASISTENTUL I : Lăsaţi-l dracului! Pierdem timpul (*aduce sculele*).

MALER *(strigă; în mână ţine un satâr):*
Primul care o atinge este un om mort! (*moment de surpriză, se retrag într-un gest reflex*)

ASISTENTUL I : Aţi auzit ceva ?

ASISTENTUL II : Maler ?

ASISTENTUL III : De unde începem ?

MALER : Primul care o atinge este un om mort!

ASISTENTUL I : Maler ?

ASISTENTUL II : Ce vrei să spui Maler ? Vrei să fii puţin mai explicit ?

MALER : Am spus că primul care o atinge este un om mort.

ASISTENTUL I : A-ha!

ASISTENTUL II : Aşa deci.

ASISTENTUL III : Maler periculosul...

ASISTENTUL I : Dragă Maler, asta nu face din obligaţiile noastre de serviciu, dar mă simt dator să-ţi amintesc că noi suntem nu mai puţini de trei, iar tu numai unul; ne spui şi nouă cum rezolvi această dilemă ?

ASISTENTUL III : Sănătatea ta este destul de şubredă, mergi mai bine acasă, odihneşte-te, gândeşte-te că noi suntem foarte atenţi cu femeia asta, poate faci şi o labă... ce zici ?

MALER : Primul care o atinge este un om mort!

ASISTENTUL II : Te-ar interesa o conversaţie într-o limbă de circulaţie internaţională ? Te-ar ajuta cu ceva ?

ASISTENTUL I : Pierdem timpul; ăsta n-are curaj să atingă nici măcar o râmă. Hai s-o desfacem pe asta, simt că mă apucă dracii.

MALER(*lasă satârul jos*):
Ce trebuie să fac ?

ASISTENTUL I : Ce-ai spus ?

MALER : Ce trebuie să fac ca să nu o tăiaţi astăzi ?

ASISTENTUL II : Lucrurile astea nu se negociază cu noi Maler dragă. Vezi sus, la II, la psihi.

MALER : Ce trebuie să fac ca să nu o tăiaţi astăzi ?

ASISTENTUL III : Şi de ce nu astăzi ? (*Maler tace*)

ASISTENTUL I : Şi mâine ?

MALER : Mâine este o altă zi, dar...vă rog, nu o tăiaţi astăzi.

ASISTENTUL II : De ce ?

MALER : Vă rog, nu astăzi, eu...

ASISTENTUL II : La urma urmei...

ASISTENTUL III : V-aţi tâmpit cu totul! Aţi ajuns să ezitaţi din cauza unui mucos de îngrijitor... daţi-mi cuţitul!

(*Maler se repede peste trupul moartei şi-l acoperă cu propriul trup*)

MALER : Nu! Nu! Pentru numele lui Dumnezeu!

ASISTENTUL III *(se repede la Maler şi trage de el; strigă*):
Dă-te jos de pe ea nemernicule! Pui de lepră ce eşti!

MALER : Nu! Nu! Să nu o atingeţi! Criminalilor!

ASISTENTUL III : Am să te omor! Bucăţi te fac, adunătură de căcat ce eşti!

(*asistenţii II şi III se reped să-i despartă*)

ASISTENTUL II : Lasă-l! Nu vezi că e agitat, lasă-l! Ce rezolvi ?

ASISTENTUL III : M-am săturat de nazurile lui. Toată ziua nu face decât să ne sfideze, voi nu vedeţi ? Sunteţi orbi ? Întârzie, ne dă răspunsuri numai în doi peri, face treabă de mântuială, iar noi suntem obligaţi să-l suportăm. Un ratat. Un căcăcios, fără mamă şi fără tată, un nimeni vine să ne dea tot rostul peste cap. Amintiţi-vă ce bine era până să vină el; era perfect. Nu v-aţi întrebat niciodată ce caută ăsta aici ? Cine l-a trimis ? Cu ce scop ? Acum, orice am face, trebuie să ţinem cont şi de persoana lui, depindem de acţiunile lui, de viteza lui de reacţie, iar din acest moment şi de nazurile lui. Aşa nu se mai poate! Pur şi simplu nu se mai poate.

ASISTENTUL I : Calmează-te. În primul rând calmează-te. Închipuie-ţi că tot circul ăsta la care subscrii ca un cretin, nu are ca obiect decât un cadavru nenorocit. Pentru căcatul ăsta împuţit trebuie să faci tot tămbălăul ?

ASISTENTUL III : Dar nu pentru asta mă revolt. Chiar nu vă daţi seama ? Maler este nebun! Nebun de legat. Iar noi cedăm în faţa unui... mândria şi solidaritatea noastră călcată în picioare de un nebun. Eu nu pot accepta aşa ceva.

ASISTENTUL II : Dacă este nebun asta nu înseamnă că trebuie să te comporţi ca el. Dragul meu, ai uitat ? Noi suntem nişte oameni onorabili, ce dracului! Dacă vrei să scăpăm de ăsta, sunt metode mult mai uşoare; spre exemplu aceea de a-l pune în gura principalului. Nici ăla nu-l prea înghite.

ASISTENTUL I : Hai, dă-i drumul; lasă-l în pace. O facem mâine dimineaţă, ăsta oricum întârzie.

ASISTENTUL III *(se desprinde cu greu de Maler*):
Ai să mi-o plăteşti scârbă! Te fac de comandă, ascultă-mă pe mine; fir cu fir; te pulverizez; o să umplu cu tine toate sertarele astea... V-aţi tâmpit cu toţii.

ASISTENTUL I : Linişte! (*adulmecă aerul cu nările*). Simt că ceva începe să nu mai fie în regulă.

ASISTENTUL II : Dintr-o dată... da, am şi eu acelaşi sentiment. De când au adus-o pe...

ASISTENTUL III : Aşa se întâmplă atunci când te implici sufleteşte; să bagi sentiment. (*îl priveşte pe Maler*) Cineva ne-a stricat ziua. Nu trebuia să se întâmple, şi ştiţi de ce ? Pentru că individul ăsta perfid va ieşi în câştig. Ba chiar mai mult; viaţa noastră nu va mai fi niciodată la fel ca înainte. Nimeni nu mai poate da timpul înapoi, răul a fost făcut.

ASISTENTUL II : Despre ce dracului vorbeşti

acolo ?

ASISTENTUL III : Vorbesc despre condiţia noastră. Cine suntem noi ? Cum am ajuns aici ? De ce facem ceea ce facem ? De ce ne punem astfel de întrebări ? Dintr-o dată, iată, ne transformăm în nişte filosofi. Doamne Dumnezeule, dar e chiar monstruos!

ASISTENTUL II : Asta înseamnă că Giani, o s-o pierzi pe Nana. Femeile fug de intelectuali ca de dracul... Ne vom da demisia, ne vom înscrie la cursuri superioare... vom ajunge ca Maler.

ASISTENTUL III : Vom ajunge chiar Maler. MALER!!! Numai tu eşti vinovat. Te voi strivi ca pe un păduche! Te voi arunca la câini! Voi prăvăli un munte de căcat peste mutra ta perfidă!...

ASISTENTUL II : Degeaba....cum spuneai, răul a fost făcut. Nu putem decât să ne resemnăm.

ASISTENTUL III : Asta şi-a dorit întotdeauna**:** să ne controleze vieţile, să ne deraieze de la drumul nostru atât de sigur şi drept...

ASISTENTUL II : ... să ne transforme în nişte marionete pe care să le manipuleze după bunul său plac...

ASISTENTUL I : Eu credeam că doar scotea un ban aici.

ASISTENTUL II : Ceva trebuie să se întâmple.

ASISTENTUL III : Ceva trebuie să se întâmple, dar noi nu vom fi acolo.

ASISTENTUL II : Ce vrei să spui ?

ASISTENTUL III : Habar n-am; aşa mi-a venit să spun.

ASISTENTUL I : Eu credeam că doar scotea un ban aici.

ASISTENTUL III : Taci dracului! Hai să ne îmbrăcăm şi să mergem. (*încep să se îmbrace*)

ASISTENTUL I : Dă cineva berea aia odată ?

ASISTENTUL II : Eu am să plec direct acasă. Vita aia de mama iar deliregază. De câteva zile se scapă în chiloţi.

ASISTENTUL III : După ce crapă, adu-o la noi; ne pricepem de minune.

ASISTENTUL II : M-am săturat de ea. Nici la futut nu mai pot să merg din cauza ei; "Vivi adu-mi o compresă cu vin! Vivi şterge-mă la cur! Vivi cântă-mi o romanţă";

cred că am să-i crap capul.

ASISTENTUL I : La cât de prost eşti ai o soartă exact la fel. Nu merg nici eu la bere, mă aşteaptă Norica mea. Am să merg acasă încet, încet, cât să mă excit, pe drum am să agăţ vreo două sticle de molan din ăla negru, le vom bea împreună şi apoi, apoi...

ASISTENTUL III : O să te îmbeţi ca porcul şi o să te pişi pe tine. Nora o să-ţi fută un scaun în cap şi mâine o să ne vinzi gogoşi cu partida de sex exterminatoare... pe cine vrei tu să vrăjeşti ?

ASISTENTUL I : Eşti invidios. Du-te mai bine şi tu acasă, închipuie-ţi cum mi-o suge Nănica mea şi trage o labă din aia sănătoasă, cum numai tu ştii s-o faci.

ASISTENTUL III : Nu sunt onanist.

ASISTENTUL I : Ba eşti, şi încă unul din ăla irecuperabil.

ASISTENTUL III : Îţi trag un topor în cap.

ASISTENTUL I : De ce ?

ASISTENTUL II : Să mergem, suntem obosiţi (*ies*)

(*Maler rămâne singur şi începe să aşeze morţii în*

containere)

Scena IV

(Maler intră cu două pachete mari sub braţ; este agitat, mişcările lui sunt febrile, nesigure; aşează pachetele pe masa pentru autopsie şi se apleacă asupra cadavrului întins pe masă)

MALER : Camea ? Camea, mă auzi ? Sunt Maler. Maler, salvatorul tău. Nu! nu! nu pretind recunoştinţă, aşa ceva nu vine decât din partea unuia de care m-ar fi legat un interes. Pe tine te-am salvat doar pentru că te iubesc. Genele mele mi-au poruncit asta. Te miri, nu-i aşa ? Ai să te întrebi unde ne-am cunoscut, sau dacă ne-am întâlnit întâmplător undeva, vreodată... Camea, noi ne cunoaştem dintotdeauna. Undeva, cândva, în alte timpuri, poate prin alte astre, ni s-a hărăzit să fim împreună. Pentru totdeauna. Numai că abia astăzi ne-a fost dat să ne întâlnim. Astăzi lumea se va opri pentru o clipă în faţa unui eveniment care îi va schimba subtil cursul; astăzi se va desfăşura ceremonia nunţii lui Maler şi Camea. Fantastic, nu mi s-a întâmplat niciodată să fiu atât de fericit... poate că ar trebui să mă tem ? Nu, nu cred că... (*începe să desfacă pachetele*) Uite, am pregătit totul, rochia ta de mireasă, cea mai scumpă rochie din oraş, să nu mă întrebi cum am reuşit s-o cumpăr, e rochia pe care o meriţi, apoi costumul meu de mire, aşa cum ţi-a plăcut întotdeauna, exact cum mi l-ai descris în visele în care reuşeam să schimbăm câteva vorbe, costumul alb, la fel de alb ca rochia ta, ca pielea ta, ca sufletul... vei deveni în curând femeia mea, iar eu voi deveni bărbatul tău, noi doi vom fi doar unul singur, iar viitorul va cădea secerat de frumuseţea trecerii noastre. (*începe să o îmbrace, răstimp în care îngână un cântec care pare să sune a bocet; se*

îmbracă şi el, apoi scoate din sertare câteva cadavre; pe măsură ce le eliberează, le vorbeşte) Bună seara domnule P. Cum aţi dormit ? Bine? Mă bucur să vă revăd, aveţi o formă de invidiat, nu este de mirare că ăştia întârzie să vă livreze. Ţineţi-o tot aşa, domnule P. Cineva, în ceruri sau aiurea, va ţine cont de asta. Astăzi, aici, eu nu pot decât să vă ofer un eveniment magnific, un fapt pe care îl veţi purta asupra dumneavoastră oriunde veţi merge ca o amintire dragă, de neşters, astăzi zeul dumneavoastră minor, se însoară. Astăzi voi coborî de pe înălţimea care ne separă şi voi lua în lumea mea o femeie, femeia destinată mie, ştiţi domnule P. până şi nouă zeităţilor de mâna a doua ne sunt destinate anumite lucruri, nici noi nu suntem chiar de capul nostru, lucru care, din fericire, nu ne produce doar neplăceri, vă rog deci, domnule P. de a avea plăcerea de a vă alătura acestei nunţi, fiţi martorul unirii a două suflete atâta amar de vreme rătăcite şi care, iată, cu atâta dragoste se regăsesc. Fiţi dumneavoastră cel prin mijlocirea căruia Dumnezeu ne va permite accesul împreună în grădina Paradisului. Va fi o slujbă religioasă scurtă, modestă, nu are rost să intrăm în detalii, nu interesează pe nimeni, apoi timpul este scurt, oamenilor ca noi le este alocat întotdeauna prea puţin timp, pentru că lumea, domnule P., lumea este insensibilă la alcătuirea sa subtilă, nu-i pasă de ceea ce se întâmplă în interiorul ei decât în măsura în care poate fi consumat, iar eu nu m-aş simţi bine în postura de aliment pentru această burtă nesăţioasă, îmi ajunge că trebuie să-i miros în fiecare secundă duhorile... Domnule T., bună seara. Sunt sigur că aţi auzit şi dumneavoastră vestea, hărmălaia din jur nu mai poate păcăli pe nimeni, sunteţi invitatul meu, ba mai mult, vă ofer onoarea de a-mi fi părinte, cel care îşi va da consimţământul şi care va binecuvânta nunta, chiar dacă nu mi-am cunoscut tatăl, chiar dacă am un dinte împotriva lui, oricum, dumneavoastră nu aveţi nicio vină, nu toţi taţii sunt aşa, nu toţi îşi părăsesc familiile, eu însumi voi fi un tată model, copii mei mă vor iubi şi respecta, iar mama lor se va simţi întotdeauna în siguranţă alături de mine, de

asta nu trebuie să vă îndoiţi nicio clipă, puteţi miza pe fiul dumneavoastră de conjunctură... Iar dumneavoastră, doamna M. vă rog sa-mi fiţi, pentru această noapte, mamă. V-am mărturisit deseori, cât de mult semănaţi cu adevărata mea mamă, cea prematur dispărută, am căpătat pentru dumneavoastră o simpatie adâncă, vă simt foarte aproape de sufletul meu, vă mulţumesc, vă mulţumesc, ştiam, eram aproape sigur că nu mă veţi refuza, ştiţi, pe ceilalţi îi pot determina să joace rolul pe care li-l hotărăsc, chiar şi împotriva voinţei lor, într-un fel îmi sunt obligaţi, dincolo de faptul că în substanţa fină a fiinţei lor nu există vreun element care să le încurajeze vreo formă de reacţie, dar pe dumneavoastră, vă jur, nu pot să vă silesc, sunteţi mama mea, astăzi sunteţi mama mea, cum îmi pot împinge mama la a comite fapte care nu-i convin ?... Dumneavoastră, doamnă, îmi cer scuze că nu v-am reţinut niciodată numele, dar am fost mereu absorbit de faptul că părul vă părăseşte capul într-un mod atât de abrupt, să nu mi-o luaţi în nume de rău, în realitate ţin foarte mult la dumneavoastră, aduceţi-vă aminte că sunteţi printre puţinele persoane desemnate să participe în fiecare noapte la spectacolele muzicale pe care cu atâta migală şi chin le pregătesc în fiecare seară... dumneavoastră veţi fi naşa, împreună cu domnul N., naşul. Domnule N. arătaţi atât de încântat – lucru care mă bucură la rându-mi şi-mi face misiunea mai uşoară – încât puteţi considera invitaţia mea ca un lucru de la sine înţeles. (*în timp ce le vorbeşte îi aşează în diferite poziţii care simulează un alai de nuntă: rezemaţi de un perete naşul şi naşa, între care se aşează Maler ţinând-o într-o poziţie verticală îndoielnică pe Camea, de pereţii laterali sunt rezemaţi separat mama şi tata, iar în faţa tuturor preotul, aşezat în fund rezemat de unul din picioarele mesei de autopsie; odată tabloul împlinit Maler o ia pe Camea în braţe şi murmurând Marşul Nupţial, se îndreaptă spre masă*) De bună voie şi nesilit de nimeni omule Maler o iei în căsătorie pe femeia Camea ? DA. De bună voie şi nesilită de nimeni, femeie Camea, îl iei în căsătorie pe omul Maler ? DA. Dumnezeu

să vă binecuvânteze. Acum mirele poate săruta mireasa. (*Maler o sărută*)

Scena V

(*Camea este întinsă pe masa pentru autopsie, dezbrăcată; Maler, gol, în picioare la capul ei; în timp ce-i vorbeşte o mângâie pe tot corpul*)

MALER : A sosit momentul... momentul în care Camea va deveni totuna cu Maler, iar Maler totuna cu Camea. Iubita mea...am să-ţi spun atâtea... cuvintele, îmbrăţişările... voluptatea care mă potopeşte... toate acestea să ţi le pot transmite sub forma unui elixir care să-ţi dea viaţă... măcar pentru o secundă... secunda în care să deschizi ochii, să mă recunoşti şi să-mi zâmbeşti; nunta noastră va fi astfel împlinită, ne vom bucura ca nişte copii şi... tot ce purtăm pe umeri drept povară... ne va fi luat... (*urcă pe masă*) căldura trupului nostru va topi toată gheaţa universului... se vor naşte stele... miliarde de stele... pentru că stelele se nasc... numai din dragoste... (*o îmbrăţişează*) strigătele noastre... unite... într-unul singur... vor sparge... toate barierele ridicate de... veşnicie...vom ucide timpul... îl vom răpune... ne va cădea... la picioare şi...va deveni... sclavul... nostru... întotdeauna m-am temut de ejacularea precoce... (*o pătrunde)* CAMEA!!! (*se aude*

un ţipăt de femeie, înfiorător; Maler sare ca ars şi se retrage într-un colţ al încăperii; Camea se ridică anevoie de pe masă, îşi scutură de câteva ori capul, îl observă pe Maler, ridică acuzator degetul către el)

CAMEA : Bestie!!!

Scena VI

(*Maler şi Camea stau unul lângă celălalt, pe masa pentru autopsie, peste care este întinsă rochia de mireasă; sunt goi*)

CAMEA : Nu... nu ştiu; mă simt obosită.

MALER : Dar este atât de simplu Camea; ai revenit la viaţă, asta este tot ce contează. Gândeşte-te! Când vor afla părinţii tăi, rude, prieteni... câtă fericire le va aduce întoarcerea ta.

CAMEA : Noi femeile violate suntem un adevărat rezervor de fericire...

MALER : De ce toţi vii trebuie să fie cruzi şi egoişti ? Uită-te la ceilalţi (*coboară de pe masă şi începe să se plimbe printre cadavrele abandonate*), toţi morţi de-a binelea. Ştii tu cât de umani pot fi morţii ? Te-ai gândit vreodată la asta ? Nici urmă de egoism, nicio pretenţie niciun moft şi, înainte de toate, nicio para chioară pe viaţa lor minoră. Să-ţi fac cunoştinţă... Vrei să-ţi fac cunoştinţă ?

CAMEA : Cu morţii ?!?

MALER : Da, cu morţii. Sunt aici, EXISTĂ.

CAMEA : Ai înnebunit!

MALER : Crezi ? Crezi că sunt nebun ? Pentru că vorbesc cu morţii ? Pentru că îi bag în seamă ? Să-ţi spun un secret – sufletele nu pleacă niciodată pe de-a-ntregul. Întotdeauna rămâne un rest, o umbră, o coajă care, la rându-i, cere dreptul la nemurire... Din păcate nu e nimeni suficient de altruist ca să le mai bage în seamă şi ajung în pământ, într-un fel de chin veşnic; sunt nişte reziduuri ce nu mai pot fi purificate niciodată.

CAMEA : Şi eu ?

MALER : Ţie ţi s-a mai dat o şansă. Nouă ni s-a mai dat o şansă.

CAMEA : Nu ştiu... totul este atât de confuz. Cine eşti tu ? De ce m-ai violat ? De ce m-ai violat ? De ce m-ai violat ?

MALER : Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ţi-am salvat viaţa! ŢI-AM SALVAT VIAŢA! Ţii cât de cât la amănuntul ăsta?

CAMEA : Dar n-ai intenţionat s-o faci. Recunoaşte,

hai recunoaşte, dacă ai fi ştiut că este posibil, dacă ai fi ştiut că mă voi ridica de pe masă, că ţi-aş fi mulţumit recunoscătoare şi aş fi plecat pentru totdeauna, ai mai fi făcut-o ? Spune-mi! (*Maler ezită să răspundă*) De ce taci ? Vezi ? Generozitatea ta, altruismul tău de doi bani se duce dracului! Nu eşti decât un pervers nenorocit, unul căruia pedeapsa cu moartea ar fi una prea uşoară...urăsc bărbaţii, Doamne cât îi urăsc!

MALER : Nu! Nu vorbi aşa. Camea... de ce nu priveşti lucrurile exact aşa cum sunt ? Te-au adus la prânz, erau pregătiţi ca să te tranşeze, mi-am demolat felul de a fi – pentru câteva minute m-am ucis, pentru ca să mă nasc altul – numai ca să împiedic acest lucru...închipuie-ţi numai posibilitatea de a te fi trezit cu un cuţit desprinzându-ţi lacom membrele; durerea sfâşietoare, sângele părăsindu-ţi venele pentru totdeauna, imaginea trupului ciopârţit, urletele tale animalice şi, înainte de toate, posibilitatea de a asista neputincioasă la propria-ţi sacrificare, la această crimă despre care nu te va fi întrebat nimeni niciodată. Eu singurul, Maler, studentul mediocru la cursuri serale, fără mamă şi fără tată, anonimul arhetipal, eu am reuşit să-ţi dau viaţă. Eu am făcut ceea ce nici Dumnezeu n-a putut să facă; te-am născut a doua oară Camea, ţi-am construit o nouă realitate. Nu trebuie decât să o uiţi pe cea veche, pentru că aceea a murit; oricât de multă suferinţă îţi poate produce lucrul acesta, trebuie să ţi seama de el.

CAMEA (*pradă unei agitaţii nestăpânite*)**:**
De ce ? De ce ? (*se ridică şi începe să se mişte printre cadavre*)

MALER : Pentru că aşa trebuia să se întâmple. Când ai intrat pe uşă, odată cu tine a mai intrat ceva, ca un

strigăt, ca un abur încins; atunci am ştiut, pur şi simplu am ştiut că se întâmplă ceva, ceva care are legătură cu mine, cu noi, în fine... Apoi, după lupta aceea, pentru că m-am luptat, n-am mai făcut niciodată asta, nici măcar pentru mine, ar trebui să ştii că orice s-ar întâmpla de acum încolo, nimic nu va mai fi ca înainte, viaţa mea a fost dată peste cap, sunt la rându-mi victima renaşterii tale, eu însumi a trebuit să ucid o parte din propria mea realitate şi s-o înlocuiesc cu alta la fel de străină, la fel de neprietenoasă, aveam drumul meu, idealurile mele, eram un individ configurat, lucruri care tocmai s-au dus pe apa sâmbetei, după lupta aceea aşadar, am stat îndelung la capul tău, te-am privit, te-am mângâiat aşa cum nu te-a mângâiat nimeni niciodată, astăzi nimeni nu mai are timp să mângâie pe cineva şi nimeni nu mai are timp să se lase mângâiat, apoi din nou strigătul acela, aburul încins şi gândul puternic că tu, de fapt, îmi erai destinată, noi ne eram destinaţi unul altuia. Pentru noi doi s-a mai deschis o dată cerul, nu trebuie decât să-l locuim.

CAMEA : Mă doare capul. În ultima vreme m-a durut mai tot timpul. (*se întoarce către el*) Tu habar nu ai cine sunt. Ştii cine sunt ?

MALER : Am nişte aspirine. (*îi oferă nişte pastile, un pahar cu apă, fata le ia*)

CAMEA : Mulţumesc. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

MALER : Nu mă interesează. Abia te-ai născut...

CAMEA : Prostii, vorbeşti numai prostii. De când mi-am revenit nu fac decât să-ţi ascult vrăjeala... Dragul meu,

cred că te-ai îndrăgostit de cine nu trebuie. În lumea în care m-am mişcat eu, oameni ca tine abia apucă să ducă tava. Nu vreau să te jignesc, dar în timp ce eu îmi frecam pubisul cu caviar tu îi ştergeai cu sârg la cur pe ăştia…

MALER : Nu vorbi aşa! Nu vorbi aşa!

CAMEA : Şi nu eşti nici bărbat. Un bărbat adevărat nu umple capul femeii pe care o iubeşte cu baliverne. Tu, de fapt, ce-mi oferi ?

MALER : Viaţa; e puţin ?

CAMEA : În orice condiţii ? Glumeşti. Eşti doar un pervers nenorocit, ţi-am mai spus.

MALER : Dar cum poţi să vorbeşti aşa ? Nu e drept! Isuse, nu e drept!

CAMEA : Vezi că nu eşti bărbat ? Un bărbat adevărat m-ar fi pocnit direct peste bot; apoi m-ar fi luat în braţe şi m-ar fi condus cu cel mai luxos automobil, în cel mai luxos hotel… Tu nu eşti în stare de aşa ceva. Tu nu eşti în stare de nimic.

MALER : Dar nu ai niciun drept să-mi vorbeşti aşa! Niciunul!

CAMEA : Eu nu am niciun drept… Aşa e, eu nu am niciodată niciun drept. În schimb orice dezaxat are

drepturi, poate pretinde recompense, nu ?

MALER : De ce toate sunt atât de complicate ...?

CAMEA : Pentru că tu le faci aşa. De ce m-ai violat ? Asta este o întrebare la care am nevoie al dracului de un răspuns.

MALER : Ţi-am salvat viaţa...

CAMEA : Mai schimbă, te rog, placa... Aşa spuneţi toţi. De parcă a reda cuiva respiraţia şi pofta de mâncare este acelaşi lucru cu a-i reda umanitatea.

MALER : De fapt nu-ţi cer decât să te mai gândeşti la toate acestea, acum eşti încă în stare de şoc.

CAMEA : Nu-i aşa că te miri ? Nu-i aşa că te aşteptai să mă bucur, să dau măcar un semn că am conştientizat asta ? Dar te-ai gândit că poate nu mă interesează ? Ştii cum am murit ? Poate că am vrut. Poate că l-am rugat să mă ucidă. Poate că viaţa mea devenise dintr-o dată inutilă. Poate că mă săturasem, pur şi simplu mă săturasem. Iar tu...

MALER : Nu te cred. Nu, nu te cred. Nu este totul pierdut ... lasă-mă să-ţi demonstrez asta. Nu e greu. Poate că şi aerul de aici... uite, poţi să pleci. Te las să pleci, apoi te caut şi vom mai vorbi. Eu ştiu...?

CAMEA : Vrei să spui că mă pot îmbrăca şi părăsi locul ăsta aşa pur şi simplu, ca şi cum ai pocni din degete ?

MALER : Eşti vie, eşti liberă.

CAMEA : Nu eşti chiar un individ odios…(*îşi frecţionează tâmplele*) Simt că nu aşa trebuie să se termine toate acestea. Ceva scârţâie…

MALER : De ce ?

CAMEA : Tu ?

MALER : Eu ? Eu sunt soţul tău Camea.

CAMEA : Vezi cum te joci cu cuvintele ? Cum pot fi soţia unui om pe care nu-l cunosc ?

MALER : Dar eu te cunosc; este un punct de unde putem porni pe un drum nou. De ce nu încerci ? Mă vei cunoaşte, vom trăi experienţe împreună, vom traversa greutăţi, le vom învinge, vom face copii, poate te vei îndrăgosti de mine, se pot întâmpla lucruri minunate. Nu trebuie decât să spui da ? Trăieşti din nou, bucură-te de asta! Să ne bucurăm împreună.

CAMEA : Tu chiar nu poţi renunţa la retorica asta greţoasă ? Vorbeşte-mi normal. De ce nu vorbeşti normal ?

MALER : Ai văzut un bărbat îndrăgostit vorbind normal ?

CAMEA : Încă nu sunt sigură că tu ai putea fi un individ îndrăgostit…

MALER : Eşti… în fine, ai fost o femeie rea. (*râde încurcat*) Câte victime au căzut în plasa cinismului tău dizolvant ?

CAMEA : Lasă asta… Spune-mi, vrei să-ţi fiu recunoscătoare ? (*Maler tace*) Asta vrei ? De ce taci ?

MALER : Nu contează ce vreau eu…

CAMEA : A-ha! Nu contează ce vrei tu, dar ţi-ar place să-ţi cad la picioare şi să ţi le sărut, nu-i aşa ? Să ţi le ud cu lacrimile mele fierbinţi, să mă agăţ de pantalonii tăi tremurând de fericire, extaziată… Maler, sunt o fiinţă vie. Sunt o problemă.

MALER : Ba nu e aşa, sunt convins că în adâncul inimii tale există ceva bun, ceva care mai devreme sau mai târziu va ieşi afară. Iar eu voi fi atunci, acolo.

CAMEA (*după un moment de tăcere*)**:**
Ce vor spune părinţii mei ?

MALER : Ce poate spune un părinte al cărui copil revine acasă dintr-un loc din care nu-l mai aştepta nimeni ?

CAMEA : Nu-l cunoşti pe tata... (*moment de tăcere; Camea se ridică, se apropie de morţi, îi priveşte pe fiecare, brusc devine destinsă; zâmbeşte*). Spuneai că toţi cei de aici îţi sunt prieteni ? Că poţi vorbi cu ei ? Că vă distraţi împreună ?

MALER : Sunt cele mai agreabile persoane din câte am întâlnit până acum.

CAMEA : Vorbeşte-mi despre ele, vreau să înţeleg.

MALER : Eşti sigură ?

CAMEA (*îl mângâie pe obraz*)**:**
Ţi-e frică de mine, nu-i aşa ?

MALER (*o ia de mână şi o conduce printre cadavre*)**:**
Doamna M. O vezi ? A sugrumat-o un soţ alcoolic şi depravat. Seamănă cu mama mea. În viaţa ei n-a făcut decât să spele chiloţi, să crească copii şi să o ia în bot. Nimeni n-a invitat-o vreodată la bal, nimeni nu a scos-o la restaurant. Până am întâlnit**-**o eu. Aici. Eu am invitat-o prima oară la dans, am conversat, ar fi trebuit să-i vezi chipul, era fericită. Domnul T., cel mai vechi cadavru din morgă, nici el nu mai ştie cum ajuns aici, dar este un adevărat prieten, un prieten cum rar se întâmplă să găseşti între cei vii, devotat dar fără a fi sclav, iubitor dar fără a fi sufocant; sunt sigur că în viaţă ducea o existenţă minoră, fără satisfacţii, fără farmec, aici şi-a găsit, în sfârşit, sensul şi nimeni nu-l va lua de aici atâta timp cât va crede în asta, atâta timp cât voi exista eu. Doamna….nu mai ştiu cum o

cheamă. Este cea mai urâtă femeie din câte am văzut, dar femeile urâte nu au nevoie de dragoste ? Pe ele cine le iubeşte ? Sunt un individ sensibil, Camea, trebuie să recunoşti.

CAMEA : Eşti un tip ţicnit de-a binelea.

MALER : Dacă aşa vrei tu…

CAMEA : Acum am vrut să fiu simpatică. Poate că eşti un individ sensibil, nu ştiu… Eşti de-a dreptul natural atunci când vorbeşti despre ei, nu ştiu cum faci. Cum faci ? De ce nu eşti la fel cu ceilalţi ? Cu mine ? (*Maler vrea să spună ceva*) Nu spune nimic, simt că va fi tot o prostie.

MALER : Mă dispreţuieşti, nu-i aşa ? Viaţa ta nu face doi bani, cred că nu a făcut niciodată. Încep să cred că ţi-este indiferent faptul că trăieşti. Atât de frumoasă şi totuşi atât de…

CAMEA : Maler dar tu chiar gândeşti.

MALER : Ironia ta nu face doi bani.

CAMEA : Începi să îmi placi. Cred că începem să ne înţelegem. Nu simţi ?

MALER : Eu te iubesc, Camea. Asta e tot ce simt.

CAMEA : Mă iubeşti ? Mai spune odată.

MALER : Te iubesc.

CAMEA : Vrei să fiu soţia ta ?

MALER : Nu-ţi mai bate joc de mine. E o suferinţă pe care nu mi-o permit.

CAMEA : Vrei să fiu soţia ta ?

MALER : Bineînţeles că vreau să fii soţia mea.

CAMEA : Da.

MALER : Ce da ?

CAMEA : Sunt de acord. Ai consimţământul meu.

MALER : Imposibil…

CAMEA : Am spus că ai consimţământul meu, vorbesc serios.

MALER (*se repede către ea şi o îmbrăţişează*)**:**
Camea! Camea! Iubita mea!

CAMEA : Cu o condiţie.

MALER (*se desprinde brusc*)**:**
O condiţie… orice. Pentru tine, Camea, orice.

CAMEA : Vreau să fiu ca ei.

MALER (*înţelege; este surprins*)**:**
Nu! Asta nu. Camea… nu vreau să te pierd.

CAMEA : Te rog, nu spune nimic. Nu-mi zdruncina încrederea; abia am căpătat-o. Vrei să fiu soţia ta ? Vrei să te iubesc aşa cum mă iubeşti şi tu ?

MALER : Mai mult decât orice pe lume, dar nu aşa. Am şi eu dreptul la fericire, nu mi-l lua tocmai tu.

CAMEA : Ştii prea bine că dacă voi ieşi de aici, vie, mă vei pierde… pentru totdeauna. Apoi, nu ştiu cum mă mai pot împăca cu mine însumi; educaţia mea, principiile cu care am fost crescută, toate se vor întoarce împotriva mea şi mă vor transforma într-o fiinţă nefericită. Sufletul meu a reuşit să te înţeleagă… tu nu eşti un om rău, sunt sigură că meriţi mult mai mult decât ai şi decât vei avea vreodată în viitor, dar raţiunea se împotriveşte. S-a întors împotriva mea… deja am vorbit prea mult despre mine, risc să devin interesantă.

MALER : Să fugim! Lumea este imensă; în această imensitate vom găsi un loc sigur în care să ne ascundem.

Sunt atâtea oraşe, atâtea ţări, atâţia oameni, nimeni nu ne va găsi niciodată.

CAMEA : Să fugim ? De cine atâta timp cât noi vom fi tot timpul pe urmele noastre ? Fugind de aici, voi redeveni Camea căreia cu greu îi poţi intra în voie, vom fi doi străini care vor ajunge să-şi scoată ochii. Vom fi două fiinţe vii. Niciunul dintre noi nu se mai află acum în situaţia de a se simţi bine în preajma unei vietăţi.

MALER : Dar viaţa mea s-a schimbat oricum Camea; niciodată nu va mai fi ca înainte. Joc deja în alt film.

CAMEA : Cel puţin, însă, vei rămâne cu prietenii tăi şi... cu mine. Fâşiile rupte ale micului tău univers se vor cârpi într-un fel şi te vei salva... să nu-ţi pară rău dragul meu Maler.

MALER (*exasperat*)**:**
Ce să fac? Ce să fac ?

CAMEA : Ia-mi viaţa Maler. Este dreptul tău. Ia-mi viaţa, voi fi a ta pentru totdeauna, te iubesc, sunt doar a ta, bla, bla, bla. (*Camea se întinde pe masa pentru autopsii, închide ochii; Maler ezită*) Termină odată! Omoară-mă!

EPILOG

Scena I

(*încăperea unei morgi; uşa este trântită la perete şi intră asistenţii şi Maler*)

ASISTENTUL I : ... i-am spus să aibă grijă la semafoare; dacă vede roşu să se oprească. Iar dacă roşul e în mişcare să-l depăşească, pentru că este maşina de Coca Cola (*râd*)

ASISTENTUL II : Mare bou, dar ce dovadă mai bună că faceţi parte din aceeaşi familie ? (*râd*)

ASISTENTUL III : Bună dimineaţa. (*râd şi mai tare*)

ASISTENTUL I : Asta e cea mai dură; cică, "bună dimineaţa".

ASISTENTUL II *(repetă precum un robot*):
Bună dimineaţa, bună dimineaţa, bună dimineaţa... (*râd*).

ASISTENTUL III *(se îndreaptă către sertarele cu morţi; le deschide salută şi le închide la loc*):
Bună dimineaţa sex decalotat. Bună dimineaţa labii secţionate. Bună dimineaţa cap pătrat. Bună dimineaţa...ăăă... ciungule; ăsta n-are mâini. Urâtule! Bună dimineaţa doamnă, cum aţi dormit ? (*râd în hohote*)

ASISTENTUL I : A mai plecat vreunul ?

ASISTENTUL III : Niciunul. Aceiaşi de două

săptămâni. Eu cred că s-au plictisit aici, poate ar trebui să le instalăm un videoproiector, sau să le comandăm nişte spectacole. (*râd)*

ASISTENTUL II : Una peste alta astăzi n-am niciun chef de treabă.

ASISTENTUL III : Asta spui în fiecare zi. (*mai deschide nişte sertare*) Hopa! Prospătură. Băieţi azi avem de lucru, nu glumă.

ASISTENTUL I : Ce-ai găsit ?

ASISTENTUL III : Doi bărbaţi... o femeie.

ASISTENTUL I : A-ha!

ASISTENTUL II : La atac ?

MALER : Femeia...

ASISTENTUL I : Poftim ?

MALER : Nu mă lăsaţi pe mine să încerc ?

ASISTENTUL III : A cam sosit vremea prietene. A sosit, în sfârşit, vremea.

Cortina